

Dumnezeu vorbește lui Iov – Iov 38,39-41; 39,1-30

«Tu vânezi prada pentru leoaică și tu potolești foamea puilor de lei, când stau ghemuiți în vizuina lor, când stau la pândă în culcușul lor? Cine pregătește corbului hrana, când puii lui strigă spre Dumnezeu, când rătăcesc fără hrană? Știi tu timpul când caprele sălbatice își fac puii? Vezi tu pe căprioare când fată? Numeri tu lunile în care sunt însărcinate și cunoști tu timpul când nasc? Ele se pleacă, fată puii și scapă de durerile lor. Puii lor prind vlagă și cresc sub cerul liber, pleacă și nu se mai întorc la ele. Cine a lăsat liber măgarul sălbatic, cine l-a eliberat de orice legătură? I-am dat ca locuință pustiul și șesul sărat ca locaș. El râde de zarva cetății și n-aude strigătele stăpânului, care îl mână. Străbate munții ca să-și găsească pășunea și umblă după tot ce este verde. Vrea bivolul sălbatic să fie în slujba ta? Și stă el noaptea lângă ieslea ta? Poți tu lega bivolul sălbatic cu o funie, ca să tragă o brazdă? Merge el după tine, ca să grăpeze bulgării din văi? Te încrezi tu în el, pentru că puterea lui este mare? Și-i lași tu grija lucrărilor tale? Te încrezi tu în el pentru a aduce acasă roadele tale, și le va strânge el în aria ta? Aripa struțului bate cu veselie, de-ai zice că este aripa și penajul berzei. Dar el își încredințează pământului ouăle, să se încălzească în nisip. El uită că piciorul le poate strivi, că o fiară de pe câmp le poate călca în picioare. Este aspru cu puii lui, de parcă nici n-ar fi ai lui; că s-a trudit degeaba, nu-i pasă nicidecum! Căci Dumnezeu nu i-a dat înțelepciune și nu l-a înzestrat cu pricepere. Când se scoală și pornește, râde de cal și de călărețul lui. Tu dai putere calului și-i îmbraci gâtul cu o coamă ce fâlfâie? Tu-l faci să sară ca lăcusta? Nechezatul lui puternic răspândește groaza. Scurmă pământul din vale și se bucură de puterea lui; se aruncă asupra celor înarmați; își bate joc de frică, nu se teme și nu se dă înapoi dinaintea sabiei. Tolba cu săgeți zăngănește pe el, sulița și lancea strălucesc; fierbe de aprindere, mănâncă pământul, n-are astâmpăr când răsună trompeta. La sunetul trompetei, el zice: „Aha!” De departe miroase bătălia, glasul ca de tunet al căpeteniilor și strigătele de luptă. Oare prin priceperea ta își ia șoimul zborul și își întinde aripile spre miazăzi? Oare din porunca ta se înalță vulturul și își așază cuibul pe înălțimi? El locuiește în stânci și își face locuința în vârful piscurilor și în întărituri. De acolo caută prada; ochii săi privesc în depărtare. Puii lui își beau sângele; și acolo unde sunt cadavre, acolo-i și el.»

Este desigur un text care se citește foarte rar. S-ar putea pune întrebarea: de ce stă de fapt în Cuvântul lui Dumnezeu? Versetele, pe care le-am citit aici, fac parte din vorbirea lui Dumnezeu către Iov. Iov, acest bărbat încercat prin suferință, care la început a luat din mâna lui Dumnezeu ce a venit peste el, a ajuns să fie iritat prin vorbirea necugetată a prietenilor lui, care nu puteau să explice nenorocirea care venise peste el. Ei explicau aceasta într-un fel: undeva trebuie să fie în viața lui Iov un păcat grav, altfel nu-și puteau explica căile lui Dumnezeu cu Iov. Aceasta i-au reproșat mereu lui Iov. Iov, în viața ta trebuie să fie ceva. Și Iov era un om temător de Dumnezeu și oricât privea în viața lui, nu găsea nimic, care să fi fost așa de grav, ca toate acestea să vină asupra lui ca disciplinare din partea lui Dumnezeu. Dar nici el însuși nu-și poate explica ce a venit asupra lui și nici nu înțelegea, căci el era foarte convins de neprihănirea lui, și în final a crezut de asemenea, că Dumnezeu a făcut o greșeală. De aceea în împotrivirea lui față de prietenii lui în cele din urmă merge așa de departe, că așează pe Dumnezeu pe banca acuzaților. Știm apoi, că cei trei prietenii ai lui nu au putut să-l zdruncine în neprihănirea lui și amuțesc. După aceea Elihu, acel tânăr, care s-a supărat atât de vorbirea prietenilor, pe care nu o

considera corectă, cât și de vorbirea lui Iov de la sfârșit, începe să vorbească despre Dumnezeu și prezintă măreția lui Dumnezeu. Dar la urmă vorbește Dumnezeu Însuși. Vorbirea lui Dumnezeu către Iov începe cu capitolul 38. Și Dumnezeu vorbește despre mărimea Sa, punându-i lui Iov multe, multe întrebări, care mereu sunt sub forma „poți tu ...?”, „ști tu ...?”. Și Dumnezeu nici nu așteaptă răspunsurile. Întrebare după întrebare vine asupra lui Iov. Răspunsurile, pe care Iov le-ar fi putut da, erau „nu știu”, „nu pot”, „nu înțeleg”; nu ar fi putut răspunde la niciuna din aceste întrebări. În capitolul 38 Dumnezeu prezintă mai întâi spațiile vitale, crearea pământului, îngrădirea mării, clima, constelațiile, dar cu versetele, pe care le-am citit, Dumnezeu începe să vorbească despre lumea animalelor. M-am întrebat singur, vrea Dumnezeu să prezinte numai mărimea Sa, nu vrea să prezinte nimic altceva, decât să prezinte slava Sa de Creator și prin aceasta să facă pe Iov tot mai mic? Așa și face. În același timp Iov trebuie să privească tot mai sus spre Dumnezeu, tot mai sus, și prin aceasta devine tot mai mic în ochii proprii. Aceasta este o urmare a acestei vorbiri a lui Dumnezeu, așa că la urmă își pune mâna la gură și spune: „nu mai pot spune nimic”. Și totuși mie mi se pare, în mod deosebit în acest capitol, că Dumnezeu vrea să spună mai mult decât numai că El vrea să prezinte mărimea Lui. Eu cred că în acest capitol Dumnezeu vrea să ne arate foarte mult din purtarea Sa de grijă. Și anume nu în primul rând grija Sa pentru animale, pe care Dumnezeu de asemenea o are; Dumnezeu se îngrijește de vrabia care cade din cuib, dar nu suntem noi mult mai de preț decât multe vrăbii? Și un loc din Noul Testament mi-a ajutat să văd acest capitol și cu un alt ochi. Și anume, mă gândesc la acel loc, unde Pavel citează din Lege, ce trebuie să se întâmple cu boul care treieră. Era o poruncă în Vechiul Testament, ca boului, care trăgea tăvălugul peste cereale la treierat, să nu i se lege gura, pentru ca el în timpul acestei munci grele să poată mânca din boabele de la treierat, ca să nu-și piardă puterea la această lucrare. Și apoi Pavel aplică această poruncă din Vechiul Testament la slujitorii lui Dumnezeu. Voi vă îngrijiți de boi, dar și Dumnezeu se îngrijește de boi, dar El îngrijește mult mai mult de noi. Și dacă vom citi acest capitol cu acești ochi, atunci cred că vom recunoaște lucruri minunate. Deci Dumnezeu nu vrea să ne dea o lecție de biologie aici. Pentru aceasta acest capitol nu este potrivit, este o prezentare a animalelor într-o mare harababură. Începe cu leul, cu leoaica și puii ei și apoi vine corbul și puii lui, asta este o succesiune neobișnuită de predare a biologiei. După aceea vin caprele sălbatice, căprioarele, cândva vine struțul, apoi calul, apoi vin iarăși păsări, s-ar putea crede că nicidecum nu este o ordine aici, se pare că toate sunt luate la întâmplare, cum se nimerește; și totuși este o ordine. Nu este băttător la ochi, că în ultimele trei versete din capitolul 38 tema este hrănirea animalelor, indiferent că este vorba de o leoaică și puii ei, sau de un corb și puii lui; este vorba ca aceste animale să se sature. Aceasta este prima temă: *să te sature*. Apoi în primele patru versete ale capitolului 39 este tema *naștere*. Gestația animalelor, nașterea animalelor, creșterea puilor, cum ei se maturizează, până când ei pleacă de la părinții lor și apoi trăiesc independenți. Aceasta este tema, independent de ce fel de animale este vorba, dar aceasta este tema: naștere, creșterea puilor. După aceea avem trei animale sălbatice – măgarul sălbatic, bivolul sălbatic și struțul – ceea ce au în comun este, că ele sunt animale sălbatice. Deci ele nu se lasă domesticite; la măgarul sălbatic stă pe prim plan instinctul de libertate, la bivolul sălbatic stă pe prim plan puterea de neînfrânat, și la struțul prostia lui. Dar toate trei sunt animale sălbatice. După aceea avem iarăși un animal foarte puternic, a cărui putere se aseamănă cu puterea bivolului sălbatic, dar este un animal domestic, pe deplin dresat și ascultător de poruncile călărețului. La sfârșit avem două păsări, șoimul și vulturul, și ceea ce este remarcabil aici, este

tema, că ele locuiesc în înălțime. Una, șoimul, se înalță spre înălțimi, și vulturul este o pasăre, care nu trebuie să se înalțe, care de la început își așează cuibul pe vârful piscurilor și de la început se află pe înălțime. Vrem să privim versetele în detaliu.

Prima temă este, Dumnezeu Se îngrijește de pâinea noastră zilnică. Eu cred că aceasta vor aceste versete să ne spună. S-ar putea spune, este aceasta cu adevărat o temă, este acesta un adevăr creștin, nu avem noi a face cu lucruri mai înalte decât cu a deveni sătul în fiecare zi? Desigur, noi avem a face cu lucruri mai înalte, vom ajunge să vorbim și despre acestea, dar acestea sunt nevoile noastre de bază; să avem suficient de mâncat, și să avem cu ce ne îmbrăca. Și că aceasta este o temă, vedem pe deplin în așa-zisa predică de pe munte. Aceasta este o temă; ucenicii, care au renunțat la meseria lor, se îngrijorau și se întrebau: cu ce ne vom îmbrăca și ce vom mânca? De unde să vină toate acestea? Aceasta trebuie să fi fost o întrebare naturală pentru ei. Și Domnul Isus a răspuns în chip minunat; noi știm aceasta, gândesc că noi cunoaștem locul din Scriptură. Deci aceasta este absolut o temă, și anume, că Domnul Isus Se îngrijește de noi. Tu vei putea probabil spune; eu am o pregătire bună, am un loc de muncă bun, sunt harnic, sunt, cu alte cuvinte, un leu. Înțelegem noi? Eu realizez! Port grijă de familia mea, și toată energia mea, tot efortul meu este suficient ca să câștig pâinea zilnică pentru familia mea. Observăm noi cum vorbește Dumnezeu cu privire la leoaică? Am fi vorbit noi în felul acesta? Dumnezeu întreabă pe Iov: «Tu vânez prada pentru leoaică?» Iov ar fi trebuit să spună, dacă ar fi răspuns; „Nu!, nu o vânez.”

Ce vrea Dumnezeu să spună? El vrea să spună: Eu vânez prada pentru leoaică. Voi, copiilor, dacă probabil vedeți la școală un film cum leul prinde prada, probabil din film rezultă că leoaica vânează prada, gazela. Leoaica vânează gazela. Dar nu așa stă scris aici. Dumnezeu vrea să spună: Eu vânez prada pentru leoaică. Deci dacă Dumnezeu ne-a dat o minte bună, sau mâini îndemânatică, dacă Dumnezeu ne-a dat un loc de muncă bun, atunci să nu credem că toate acestea sunt meritul nostru. Atunci să mulțumim lui Dumnezeu, că El ne-a dăruit toate acestea. El face aceasta, nu noi, ci El. Vei spune probabil: nu mă simt chiar așa. Sunt neîndemânatic, sunt mulți oameni mai lucizi decât mine, eu nu sunt un leu. Eu sunt numai un număr mic; sunt corb. Corbul este o pasăre mică, cel puțin în comparație cu leoaica. Și aici sunt chiar copiii corbului. Probabil te simți așa; sunt oameni cu sentiment al valorii proprii sănătos, exagerat, dar sunt și oameni care nu au sentimentul valorii proprii, care nu au deloc încredere în sine, care mai degrabă se compară cu un corb decât cu o leoaică, dar și în acest caz Dumnezeu poartă de grijă. Și nu este frumos, când aici se spune că «puii lui strigă spre Dumnezeu.» Când am fost copil, am fost pe o cetate și acolo pe șarpanta acoperișului erau cuiburi de ciori. În ele erau pui de cioară. Și când ei țipă nu se aude nicidecum melodic, este un croncănit îngrozitor. Când auzim așa ceva, ne vine gândul că ei strigă spre Dumnezeu? Desigur tu nu ști aceasta, dar Dumnezeu interpretează așa, că ei strigă spre El. Și Dumnezeu din cer aude croncănitul acestor pui de corb, și are grijă de ei. Să nu audă Dumnezeu rugăciunea ta? Dacă aude croncănitul puilor de corb, și îl interpretează ca un strigăt spre El, să nu audă El rugăciunea ta? Am auzit de frați și surori, care erau așa de bolnavi, că nu mai puteau exprima gânduri clare, că nu mai puteau să se roage la Dumnezeu cu gânduri clare. Însă ei s-au îndreptat într-un fel oarecare spre Dumnezeu în nevoia lor; să nu audă Dumnezeu aceasta, El Cel care aude croncănitul puilor de corb? Nu vrea Dumnezeu să ne spună aici, că indiferent dacă tu te simți tare, sau te simți slab, împrejurările tale de viață Îmi sunt pe deplin cunoscute? Și Eu știu ce nevoie ai. Și este realmente vorba de a fi săturat și de a fi îmbrăcat. Știm că noi în Germania am depășit culmea cea mai înaltă, șomajul

nu este înlăturat pe deplin, Harz IV este limitat. Sunt între noi frați și surori care probabil sunt în încercări? Vreau să vă spun: Domnul vede aceasta. El poartă grijă de voi. Aceasta nu ne dezleagă pe noi, cei care avem servicii, să nu ne gândim la astfel de frați și surori.

Mergem acum la primele patru versete din capitolul 39. Savanții cunosc astăzi timpul când caprele sălbătice nasc, ei cunosc timpul de gestație al căprioarelor, le-au cercetat, se pot primi informații, dar Dumnezeu astăzi ar pune alte întrebări la acești savanți. Și ei vor trebui atunci să spună mereu: „nu știu”, „nu pot”. Dumnezeu nu este încurcat să pună întrebări, care cu toată știința modernă nu se poate răspunde la ele. Savanții, care sunt corecți, au multe întrebări fără răspuns. Dar Dumnezeu a știut totdeauna timpul când caprele sălbătice își fac puii, a știut perioada de gestație. Acesta este un cuvânt pentru mamele tinere. Sunt lucruri care sunt legate cu multe griji, cu multe speranțe, și probabil uneori cu dezamăgiri. Noi știm că în Noul Testament, una din puținele făgăduințe pământești, pe care noi le avem ca credincioși, se referă la această temă. Mă gândesc la locul din epistola către Timotei, unde se spune că femeia va fi salvată în nașterea copiilor. Este o făgăduință minunată; acesta este drumul normal al lui Dumnezeu. Sunt cazuri când Dumnezeu lucrează altfel. Atunci noi toți tăcem; nu putem spune multe. Dar drumul normal al lui Dumnezeu este acesta, că femeia va fi păzită când naște. Voi surorilor, care sunteți la vârsta când veți putea avea parte de așa ceva, Dumnezeu cunoaște toate acestea. Dar și Domnul Isus a știut despre aceste lucruri. El a vrut printr-un exemplu să prezinte ucenicilor ceva, când o femeie naște; la început este tristețe, dar tristețea se va schimba în bucurie, când s-a născut un copil. Dar la început sunt griji, teamă. Însă Domnul Isus știe toate acestea.

Versetul 4. Frați și surori, acest verset îmi vorbește despre un timp din viață despre aceia care au mai mulți copii, probabil douăzeci, treizeci de ani ai vieții noastre. Au fost în viața mea, și mai sunt încă zile care continuă, și aici sunt cu siguranță mulți care trăiesc ce spune aici: «Puii lor prind vlagă și cresc sub cerul liber.» Mulți dintre noi au trăit aceasta. Copilul s-a născut, noi am putut mulțumi Domnului, am putut să-I mulțumim când copilul s-a născut sănătos, și aceasta nu este totdeauna așa. Dar dacă s-a născut sănătos, să mulțumim Domnului. Apoi putem trăi în cele mai multe cazuri și faptul, că copiii devin puternici, cresc normal. Ne bucurăm, când se nasc sănătoși. Știu că atunci când nouă ni s-a născut un copil am numărat dacă are toate degetele la mâini, la picioare, și ne-am bucurat că le avea. Ne-am bucurat când au crescut și când a fost o creștere normală. Dar acum vreau să transpun: devin tari. Aceasta îmi amintește de prima epistolă a lui Ioan: tinerii sunt tari, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în ei. Aceasta este dorința tuturor părinților credincioși, ca copiii să devină tari în acest sens; în credință, întăriți și hrăniți prin Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este dorința noastră. Ei cresc sub cerul liber, și aceasta este îngrijorarea noastră cea mare. Vreau să înțelegem aceasta în sens figurat. La un astfel de pui de animal, la început, mă gândesc de exemplu la puii de vulpe, ei sunt la început în vizuină, la mama lor, unde sunt hrăniți. Dar cândva vine momentul când își scot nasul din vizuină. Nu prea departe, câțiva pași de vizuină, și de îndată ce o umbră trece pe lângă ei fug imediat în vizuină. Dar pe măsură ce devin mai mari excursiile devin tot mai îndepărtate de vizuină, ei cresc sub cerul liber. Nu este așa și cu copiii noștri? La început îi avem în casă. Sper, cât se poate de mult. Nu-i dați prea devreme, dacă nu este nevoie, păstrați-i la voi, dacă este posibil. Dar cel mai târziu cu începutul timpului de școală, pentru orele zilei trebuie să-i lăsăm sub cerul liber. Noi nu mai putem influența influențele care vin asupra lor. Atunci vin pericolele. La început eu le-am considerat neînsemnate. Nu pot decât să sfătuiesc pe toți părinți, să

încredințeze Domnului zilnic pe copiii lor, atunci când ei zilnic ies din casa lor. Nu pot decât să sfătuiesc pe părinți, eu însumi am copii acasă, așa că eu cred că am, nu o experiență foarte mare, dar puțină experiență am totuși. Pe cei tineri îi sfătuiesc, când copiii voștri vin acasă, întrebați-i ce au auzit și ce au văzut. Unii copii povestesc de la ei înșiși, pe alții trebuie să-i întrebi, desigur nu să-i cercetezi ca un polițist, dar cu toată dragostea. Afară au primit unele lucruri, care nu sunt bune; lucruri care pot răni sufletul, pot îndoi sufletul, care pot îndepărta sufletul de la Domnul. Avem nevoie de foarte multă înțelepciune, ca să putem corecta, dacă este necesar, să le putem lua de pe sufletul copiilor noștri. Ei cresc sub cerul liber. Ei pleacă, căci și această zi va veni; fie că este vorba de o calificare, de studiu. Uneori se locuiește lângă un oraș, în care este o școală de perfecționare, și atunci pot rămâne acasă, dar nu pretutindeni este așa. S-ar putea ca totuși unii să plece din casă. Și mulți pleacă desigur, atunci când se căsătoresc. Atunci pleacă sub cerul liber. Cum pleacă copiii noștri? Cum? Eu am copii, care au plecat, fără să aibă pe Mântuitorul. Eu am și mulți copii care au plecat cu Mântuitorul în inimă. Atunci când au plecat am fost puțin mângâiat. Aici la puii animalelor este așa, că în general niciodată nu se mai întorc înapoi. Noi putem fi mulțumitori, când copiii noștri, care într-adevăr nu mai locuiesc la noi, dar din când în când se întorc înapoi. Dacă au plecat în necredință, vrem noi să lăsăm ușa deschisă pentru copiii noștri? Noi ca părinți, trebuie să lăsăm ușa deschisă. Nu este totdeauna simplu. Când copiii noștri necredincioși pleacă, și acasă sunt alți copii mai mici, care trebuie păziți și ocrotiți, copiii necredincioși vin acasă, atunci totdeauna este discordant. Pe de o parte ești bucuros că ei se întorc înapoi, dar ce influență au ei în acest timp asupra fraților lor? Sunt probleme mari. Dar cu toate acestea, ușile noastre să rămână deschise pentru copiii noștri, și atunci când ei merg pe drumuri greșite. Noi trebuie să lăsăm ușa deschisă. Știu de la copiii mei, că ei prețuiesc foarte mult faptul că ei pot veni totdeauna. Dar ce mare bucurie este când copiii pleacă cu Domnul Isus. Când pleacă, pentru că probabil vor să-și întemeieze o familie și dacă partenerul este un copil al lui Dumnezeu și ei vin acasă, atunci bucuria este mare. S-au mai adăugat unii, mulți cunosc aceasta, și știu ce bucurie mare este aceasta. Frați și surori, în aceste versete scurte, câte lucruri se cuprind în ele! Copiii devin puternici, cresc sub cerul liber, pleacă. Încă odată; sunt decenii ale vieții noastre, schițate foarte pe scurt de Dumnezeu; gândesc eu.

Am vorbit de faptul că copiii pot pleca în necredință, și eu cunosc mulți, mulți părinți, care au trebuit să trăiască așa ceva, chiar și în mijlocul nostru. Unii părinți au trăit aceasta.

Gândesc că următoarele trei animale pe care le avem, ne dau un tablou al omului natural fără Dumnezeu. Știu că aceste animale nu sunt descrise aici în sens negativ și totuși felul în care ele sunt descrise este o caracteristică a omului natural. Aceasta se vede foarte clar la măgarul sălbatic. Ce vrea omul natural? Să fie liber! Și tocmai un copil dintr-o familie de credincioși, care nu s-a întors la Dumnezeu, simte casa părinților credincioși ca o cămașă de forță. Este clar. Părinți au aceasta și aceea idee morală, din Biblie, ei văd așa și așa, iar el nu le-a primit, pentru că el nu l-a primit pe Domnul Isus. El are cu totul alte idei despre viață. Părinții și Biblia sunt pentru el ca o cămașă de forță; el vrea să fie liber. Iluminismul era, aparent, așa cum se spune, eliberarea omului; eliberarea, dar pentru ce? Liber de Dumnezeu. Nu? Să trăiască pentru sine. Să nu mai fie nimeni, care să-i facă prescrieri. Ele râd de persoana care le mână, aceste animale sălbatice. Acesta este omul natural, el nu vrea ca cineva să-i poruncească. El vrea să trăiască, așa cum vrea el, după propriile principii, pe care el însuși și le-a făcut. Unul într-un fel, altul în alt fel.

În bivolul sălbatic vedem mai degrabă probabil, așa cum am spus mai înainte, această forță de nestăpânit, însă acest bivol sălbatic este în același timp inutil. Iov este întrebă: «Merge el după tine, ca să grăpeze bulgării din văi? Te încrezi tu în el pentru a aduce acasă roadele tale? Poți tu lega bivolul sălbatic cu o funie, ca să tragă o brazdă?» Gândesc că mulți au gândit, atunci când au văzut un bivol sălbatic; dacă numai aş putea să-l îmblânzesc. Dacă l-aş putea îmblânzi, aş putea folosi acest animal. Aş putea lucra cu el. Un țaran s-a gândit cu siguranță la așa ceva, când a văzut aceste animale puternice. Omule! Pe un astfel de animal ar trebui să-l poți îmblânzi, el ar putea face o lucrare bună. Dar nimeni nu putea să-l îmblânzească. Nimeni! Și în felul acesta erau nefolositori pentru oameni. Vedeți, așa este un om fără Dumnezeu, nefolositor pentru Dumnezeu. Cu toată puterea lui; puterea minții, puterea corpului, sunt lucruri pe care Dumnezeu le-a dat omului. Să ne gândim la fiul risipitor; el a risipit tot ce a primit. Dumnezeu a dat omului aptitudini, dar dacă el le folosește fără Dumnezeu, fără să întrebe de Dumnezeu, atunci el sunt absolut nefolositoare. Pentru mine este o mare mângâiere. Cunosced din Biblie un om, pe care îl caracterizez ca bivol sălbatic, dar pe care Dumnezeu l-a îmblânzit: Saul din Tars. Acesta era un bivol sălbatic. El era așa de violent, că creștinii aveau frică de el. Ei aveau cu adevărat frică de el; chiar și atunci când el a venit la credință și apoi a venit la Ierusalim, ei se temeau de el. Câte lucruri n-a pricinuit el! Când venea el, creștinii se ascundeau în catacombe, căci el îi prigonea pretutindeni – un bivol sălbatic. Toată puterea lui a folosit-o numai să distrugă. Nimeni nu putea să-l lege. Unul însă putea să-l lege. Pe drumul spre Damasc Dumnezeu l-a constrâns să cadă în genunchi. Și după aceea? După aceea Dumnezeu și-a adus recolta acasă. Cu acest om. Și noi am citit; aduce el acasă roadele tale? Vei reuși tu aceasta? Ca să aducă recolta ta acasă? Dumnezeu a reușit aceasta. Dintr-un Saul a devenit un Pavel și el a adus recoltă pentru Dumnezeu. O recoltă uriașă, o mulțime. Gândesc că aceasta este o mângâiere pentru toți părinții care probabil au un astfel de bivol sălbatic, un astfel de măgar sălbatic – sunt și astfel de copii. Dumnezeu poate să facă ce noi nu putem face.

Avem apoi struțul. Găsim aici trăsături ale timpului nostru: el nu se îngrijește de cuibul lui. Nu este acesta o caracteristică a zilelor noastre? Mă refer la lumea necredincioasă. Desigur, trebuie să purtăm de grijă ca lumea să existe mai departe: un copil, doi copii sunt suficienți. După aceea imediat la creșă, cel mai bine ar fi la numai câteva luni de la naștere. Trebuie mers mai departe la lucru, ca să poți merge de două ori pe an în concediu, și așa mai departe. Aceasta este străduința omului: compatibilitatea familiei cu profesia la femei. La o parte cu copiii, imediat la o parte. Avem unele învățătoare în școala noastră, care au copii și un program complet de predare în școală; doi copii, niciunul nu are nici măcar trei ani. Mi-ar place să le spun; voi nu mai puteți fi aici ca pedagogi, căci pe copiii voștri îi dați altora, ca voi să educați pe copiii altora? Cum vine asta? Du-te acasă. Nu pot spune nimic. Trebuie să pun mâna la gură. Dar așa este, ca și struțul, care nu se îngrijește de puii lui, așa este astăzi în lume, copiii sunt dați altora, ca să se poată merge să-ți faci afacerile. Și Dumnezeu spune: fără înțelepciune, nu i-am dat înțelepciune. Aceasta este o caracteristică a omului fără Dumnezeu. El este întunecat la minte. Ceea ce ei consideră că au cele mai mari cuceriri și gândirea cea mai modernă sunt realmente înaintea lui Dumnezeu întunecați la minte.

Avem apoi acest animal, care nu este un animal sălbatic; un animal tare, un cal de luptă. Trebuie să vă spun, eu dau și lecții de biologie, spun asta pentru copii, este interesant, am fost cu o clasă de elevi la poliția de călărie din Stuttgart, și anume acolo unde se dresază caii pentru poliție. Ei cumpără acești cai într-o herghelie din Mava, cai de rasă, cai semi-pur sânge, uneori

pursânge, și mai întâi sunt dresați pentru călărie. Aceasta merge oarecum bine, aproape fiecare cal se lasă dresat pentru călărie. După aceea dresura se continuă. Cai sunt dresați să devină cai de poliție. Aceasta este o școală foarte severă, foarte grea. Aceasta este din cauză că un cal prin natura lui este un animal de fugă. Aceasta înseamnă, că dacă se sperie, o ia la goană. Aleargă departe de pericol, de bubuitură, de gălăgie, de influențele vizuale. De aceea odinioară caii, când mergeau în oraș, aveau ochelari de cal, ca să nu fie derutați sau speriați, căci altfel o iau la goană. Și un cal de poliție nu are voie să facă așa ceva. El este folosit la demonstrații, deci la ocazii unde deodată apar zgomote, unde se pot întâmpla multe, și acești cai trebuie să fie total liniștiți. Ei nu au voie să o ia la fugă. Dresura merge așa de departe, că în final polițistul stă lângă cal și trage un foc cu pistolul lângă capul calului, fără amortizor, și calul trebuie să rămână total liniștit. Aceasta este o școală grea, pe care numai puțini cai o absolvă. Abia după aceea sunt folosiți. Aici avem un cuvânt cheie: acesta trebuie format. În mod normal un cal nu aleargă în direcția luptei, ci în direcție opusă. El nu vrea să meargă acolo unde săbiile zăngănesc, sau săbiile scot scânteii. El nu vrea într-acolo. Aceste zgomote și aceste impresii vizuale! Departe de ele! Pentru aceasta un cal trebuie să fie format, trebuie antrenat, până se ajunge să poată face aceasta. Frați și surori, nu vorbește aceasta de faptul că noi trebuie să fim luptători ai lui Hristos, noi trebuie să luptăm pentru credința dată sfinților odată pentru totdeauna. Dar în general, noi nu suntem nicidecum astfel de luptători. Să avem de a face cu conflicte și luptă? Nicidecum așa ceva! Ne dorim mai bine câteva zile liniștite. Mă gândesc la un om din Biblie, care nu a fost pe deplin format ca luptător, a fost puțin școlarizat, dar nu a terminat școala. Atmosfera de luptă se făcea simțită și acest tânăr și-a zis, vreau să încerc să pornesc la luptă – era Marcu. El voia să meargă cu Pavel și Barnaba pe câmpul de misiune. Zgomotul luptei a devenit puțin mai tare, pericolele au devenit puțin mai mari, și deodată nu a mai mers. Mânzul a fugit acasă. Bărbatul nu era încă gata. El nu era pregătit pentru această luptă. Ea era prea grea pentru el. S-a întors înapoi. Dar școala lui Dumnezeu cu el a continuat. La urmă Pavel putea scrie: Adu pe Marcu cu tine. El îmi este de folos în lucrare. El era în temniță în Roma. Așa dorește Dumnezeu să te formeze pe tine și pe mine. El dorește să aibă foloase de la noi. El dorește ca noi să învingem în lupta creștină. Să învățăm să înaintăm, să nu fugim!

Mergem la ultimele două versete, sau la ultima secțiune: la cele două păsări. Am spus la început, că esențialul este, că ele locuiesc pe înălțimi, respectiv se înalță spre înălțimi. Șoimul își are cuibul în vale, într-un tufiș, sau într-un pom, dar șoimul este cunoscut ca fiind o pasăre cu aripi mari, care îi permit să se ridice la mari înălțimi. Aceasta citim și aici: «Oare prin priceperea ta își ia șoimul zborul și își întinde aripile spre miazăzi?» În lecțiile de biologie ați fost învățați, că totul este instinct. Faptul că șoimul se înalță, este instinct. Dumnezeu spune, prin priceperea Mea, șoimul se înalță. Dorim noi, ca creștini credincioși, să vedem aceasta tot așa. Când data viitoare vom mai privi așa ceva să ne gândim la aceasta. Prin priceperea lui Dumnezeu această pasăre se înalță și își întinde aripile spre miazăzi. Iov a locuit într-un ținut, la care în partea de miazăzi erau ținuturi pustii, unde soarele dogorește. De ce zboară această pasăre spre miazăzi? Mie mi se pare, că zborul este îndreptat spre soare, spre lumină – putem să vedem și așa -, dar este și așa, că acolo în sud, unde soarele dogorește, se găsesc și vânturi; curenți termici. Fiecare planorist caută așa ceva; aerul cald care se ridică, și acolo se poate foarte frumos plana cu planorul, și aceasta o caută și păsările, și ele știu foarte exact unde găsesc așa ceva. Zboară spre miazăzi, își desfac aripile și nu trebuie să mai facă nimic. Aerul cald le susține. Ele plutesc într-acolo. Înălțarea costă multă energie. Această înălțime vorbește despre Efeseni 1. Noi suntem

binecuvântați cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești în Hristos Isus. Ai fost tu în ultima săptămână acolo, în locurile cerești? Ai fost acolo? Te-ai înălțat? Revin încă o dată: observăm noi această înălțare minunată? Cu ce a început această secțiune? Cu a te sătura zilnic! Cu nevoile noastre zilnice obișnuite. Problema următoare este mult mai profundă: familia noastră, grija pentru copiii noștri este mai mare decât grija pentru hrana noastră, sper, cel puțin. Ea pătrunde mult mai adânc în sufletul nostru. Am văzut apoi, dacă trecem peste aceste trei animale sălbatice, care ne prezintă pe omul natural, calul de luptă, un tablou al luptătorului puternic, dar și aceasta este aici jos, luptă, în pustie, conflicte. Dar aceasta nu este totul. Noi avem locurile cerești. Ai fost tu în ultima săptămână acolo, în sufletul tău, în duhul tău, preocupat cu binecuvântările cerului? Și șoimul a trebuit să se înalțe acolo, și aceasta costă energie. Ajuns odată acolo sus nu mai costă energie. Să plutim într-acolo!

Vulturul este un tablou și mai frumos. El își are cuibul acolo sus. Cetățenia noastră este în ceruri. Acolo suntem acasă. Suntem noi deja acum acasă? Vreau să amintesc versetul 29: «De acolo», de pe culmea munților, «caută prada», dar acum urmează fraza minunată, «ochii săi privesc în depărtare». Nu-i așa? Un cal de luptă în conflicte și lupte nu poate privi departe. Următorul cal stă lângă el, altul dincolo, aici un soldat, alt soldat acolo, altul dincolo. El vede numai vâlmășeala luptei în jurul lui. Mai mult nu vede calul de luptă. Luptă și conflicte. Vulturul, acolo sus, pe vârful piscului, ochii lui privesc în depărtare. Moise a fost la urmă chemat de Dumnezeu pe munte. Acolo a avut voie să vadă toată țara, până la marginile ei: ochii lui au privit în depărtare. Ai făcut tu aceasta în ultima săptămână? Ai lăsat ochii tăi să privească în depărtare? Până în veșnicie? În ultimul timp m-am ocupat cu versetele din Apocalipsa: «Și eu am văzut un cer nou și un pământ nou». Minunate versete! Aceasta este privirea cea mai îndepărtată, pe care ne-o dă Dumnezeu: ochii lui privesc în depărtare. Frați și surori, oamenii lumii nu privesc departe. Ei nici nu pot privi departe. Dar noi avem voie să privim departe. Dumnezeu ne-a descoperit în Cuvântul Său lucruri până la pragul veșniciei. Așa de departe au voie ochii noștri să privească. Ce văd ei? Că Domnul Isus cuprinde toate cu privirea Sa. Că El conduce toate în chip minunat. Și în Apocalipsa citim, că Dumnezeu spune: «S-a sfârșit!» «S-a sfârșit!» Noi știm deja acum, că Dumnezeu va spune odată «S-a sfârșit!». Atunci vom fi deja mai mult de o mie de ani în casa Tatălui, savurând această dragoste minunată a Tatălui pentru Fiul și a Fiului pentru Tatăl. Ochii noștri privesc în depărtare. Sper să nu aveți impresia că am citit mai mult decât scrie în acest capitol. Este ceva care mi-a devenit prețios, meditând la acest capitol. Și sper că voi vedea mult mai multe alte locuri în Scriptură, în care Dumnezeu prezintă lucruri mult mai adânci decât par la prima vedere. Sunt foarte nerăbdător să vină momentul când vom sta la masă și Domnul Isus ne va deschide Cuvântul Său. Atunci vom vedea minuni în Legea Sa, peste măsură de mult. Dar fie ca acest capitol să ne încurajeze în împrejurările noastre. Dumnezeu Se îngrijește de lucrurile noastre zilnice; de hrană și îmbrăcăminte. El Se îngrijește de familiile noastre. El știe și de drumul nostru de creștini, pe care îl parcurgem, sau ar trebui să-l parcurgem cu toții în aceste ultime zile. Și El dorește ca noi, cu toate acestea, să ne putem înălța peste toate împrejurările. În epistola către Filipeni este tot așa. Să ne înălțăm peste toate împrejurările și să ne preocupăm cu ceea ce este sus în cer, și ce este veșnic.